

РЕШЕНИЕ

№ 941

гр. София, 14.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11089** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно - процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорност на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба, подадена от Н. А. А., чрез адв. В. В., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. А, ет. 4, с която е предявен иск срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) с адрес [населено място], [улица] № 5 за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер общо на 1600 лв., изразяващи се в заплатени разноски за адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване на Наказателно постановление № 16 – 4332 – 022792 от 09.12.2016г. на зам. началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР, отменено с влязло в сила на 04.09.2018г. съдебно решение № 462529 от 01.08.2018г. по н.а.х.д. № 20548/2017г. на СРС, НО, 134 – ти състав, ведно със законната лихва от 04.09.2018г. до окончателното плащане.

В исквата молба се твърди, че 800 лева са заплатени за адвокатско възнаграждение за защита и представителство по преписка №2241/2016г., образувана от СДВР – КАТ и 800 лева са платени за защита и представителство по н.а.х.д. № 20548/2017г. по описа на СРС, НО, 134 – ти състав. Сумите подлежат на обезщетение, при наличие на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ. Наказателно постановление № 16 – 4332 – 022792 от 09.12.2016г. на зам. началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР е отменено като неправилно и незаконосъобразно с влязло в сила съдебно решение. От него са причинени имуществени вреди, доказани с

договори за правна защита и съдействие, удостоверяващи платеното в брой адвокатско възнаграждение. Вредите са в пряка и непосредствена причинна връзка с отменения акт. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от упълномощен процесуален представител. Направено е искане за присъждане на разноски по списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът, в писмен отговор на исковата молба и чрез упълномощения си процесуален представител в хода на съдебното производство оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Твърди, че размерът на адвокатското възнаграждение е предмет на облигационното отношение между довереника и доверителя и не ангажира отговорността на СДВР да го заплати. Счита, че е налице съпричиняване по смисъла на чл. 5 от ЗОДОВ. Прави възражение за прекомерност и в условията на евентуалност иска от съда определяне на обзщетението по справедливост. Възражава и срещу размера на адвокатското възнаграждение в настоящето производство. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Прокурор Ю. от СГП дава заключение, че исковата претенция е основателна и доказана и следва да бъде уважена.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С влязло в законна сила на 04.09.2018г. съдебно решение № 462529 от 01.08.2018г. по н.а.х.д. № 20548/2017г. на СРС, НО, 134 – ти състав е отменено наказателно постановление № 16 – 4332 – 022792 от 09.12.2016г. на зам. началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на ищеца на основание чл.179, ал. 2 вр.ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение на чл. 25, ал.1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение на чл. 123, ал.1, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от два месеца.

За да организира защитата си по обжалване на НП по н.а.х.д. № 20548/2017г. на СРС, НО, 134 – ти състав ищецът е упълномощил адв. В. В., САК като е сключил с нея договор за правна защита и съдействие от 13.11.2017г. /л.10 от н.а.х.д. № 20548/2017г. на СРС, НО, 134 – ти състав/, видно от който платената сума за процесуално представителство и съдействие по делото пред СРС е в размер на 800 лв. В договора е посочено, че сумата е заплатена в брой при подписването му. Договорът е приложен към н.а.х.д. № 20548/2017г. на СРС, НО, 134 – ти състав. По делото от страна на адв. В. е изготвена и депозирана жалбата срещу наказателно постановление № 16 – 4332 – 022792 от 09.12.2016г. на зам. началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР. Проведени са две съдебни заседания – на 09.03.2018г. и на 04.05.2018г. с участието на преупълномощен от адв. В. процесуален представител. Представена е писмена защита.

В хода на административнонаказателното производство ищецът също е бил защитаван от адв. В. В., която е изготвила и подала възражение срещу АУАН №596623/21.11.2016г. (л. 14 – л. 18 от н.а.х.д. № 20548/2017г. на СРС, НО, 134 – ти). По настоящето дело е представен и приет, неоспорен от ответника договор за правна защита и съдействие от 22.11.2016г. с предмет защита и представителство по пр. 2241/2016г. , образувана от СДВР – КАТ. По този договор платеното възнаграждение е в размер на 800 лева.

От правна страна:

Искът е допустим като предявен от страна, която има правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него- СДВР, тоест срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. /чл.205 АПК/.

По същество:

В конкретната хипотеза, за да се ангажира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ следва да са налице кумулативно всички елементи от фактическия състав, а именно: претърпяна вреда – имуществена; незаконосъобразен акт на орган, респ. длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност; вредата да е настъпила в резултат на административна дейност, т. е. от незаконосъобразен акт на длъжностните лица при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразния акт с вредоносния резултат от административна дейност. Преди всичко, следва да се отбележи, че ЗОДОВ е приложим за вреди от отменени наказателни постановления, тъй като нормата на чл. 1 от закона не поставя изисквания какъв да е отменения акт, стига той да е незаконосъобразен, да е акт на държавен или общински орган и да е резултат от административна дейност. Налагането на административни наказания от органите на администрацията за извършени административни нарушения е санкционираща управленска дейност, израз на държавната наказателна репресия. Тя непротиворечиво се определя като форма на административна (изпълнителна) дейност както въз основа на властническия метод на правно регулиране, прилаган от административнонаказващите органи, така и с оглед административната правосубектност на последните. Независимо, че наказателното постановление не е административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, определящо обстоятелство за правното основание на иска за обезщетение за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления като такъв по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е, че той е издаден от административен орган, представлява властнически акт на органите на администрацията, въпреки че поражда наказателно правни последици. Неговото издаване е резултат от изпълнение на нормативно възложени задължения, от упражняване на административна правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. /ТР от 19.05.2015г по т.д.2/ 2014г./ Административната дейност е изпълнителна дейност и наред със съдебната и законодателната дейности, е основна проява на държавната власт. Дейността по налагане на административните наказания, свързана с издаване на наказателно постановление, както и извършените в нейните рамки действия или бездействия, се отличава от правозащитната дейност, вредите от която подлежат на обезщетение по реда на чл. 2 от ЗОДОВ, именно по упражнената от административните органи в този конкретен случай изпълнителна /административна/ функция в рамките на държавната власт. Административният характер на дейността по издаване на наказателните постановления, както и на действията или бездействията по налагане на административните наказания, при или по повод на която са причинени вреди на гражданите или юридическите лица, определя правното основание на иска за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления, действия или бездействия като такова по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Следователно налице е първата предпоставка за реализиране на отговорността по ЗОДОВ: отменен по съответния ред акт, приравнен на административен акт.

Налице са и останалите предпоставки – причинени на ищеца имуществени вреди и причинноследствена връзка между претърпените вреди и отмененото наказателно постановление. Настоящият съдебен състав възприема тезата на ищеца, че са му причинени имуществени вреди, изразяващи се в разноски за процесуално представителство и защита от адвокат, направени при обжалване на незаконосъобразен акт на администрацията. Според Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 от 2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС при предявени пред административните съдилища искиове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон. Както се посочи, видно от представения на л.10 от н.а.х.д. №20548/2017г. на СРС, НО, 134 – ти състав договор за правна защита и съдействие от 13.11.2017г., ищецът Н. А. А. е заплатил на адв. В. адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв. Договорът служи като разписка за платената сума. Същият не е оспорен, поради което следва да се приеме, че с него се установява по безспорен начин твърдяното в исковата молба плащане във връзка с процесното административнонаказателно дело, образувано по жалба против НП. По настоящето дело също е представен договор за правна защита и съдействие от 22.11.2016г. с предмет защита и представителство по пр. 2241/2016г. , образувана от СДВР – КАТ, по който е платено възнаграждение на адв. В. в размер на 800 лева. Настоящата инстанция приема за доказани извършените разходи по защитата пред административнонаказващия орган във връзка със съставения АУАН и пред съда при обжалването на издаденото наказателно постановление. Налице са безспорни доказателства, че и пред съда и пред СДВР – КАТ ищецът е бил представляван и защитаван от адв. В., за което е направил разходи и заплатил съответните възнаграждения. Тези обстоятелства са доказани от представените договори за правна защита и съдействие и от извършените от страна на адвоката процесуални действия. Договорът за правна защита и съдействие, сключен между адвокат и страна по делото, е с характер на договор за поръчка по смисъла на чл.280 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. С т. 1 от решението по т.д.№6/2012г. на ВКС е тълкувана хипотезата на наличен между страната и надлежно упълномощен адвокат писмен договор за правна защита и съдействие, в който размерът на адвокатското възнаграждение и начинът на плащане са договорени, като при плащане в брой приложеният към делото писмен договор има характер на разписка. Налице са безспорни писмени доказателства за осъществено процесуално представителство, защита и съдействие и заплатено адвокатско възнаграждение общо в размер на 1600лв., с ясно посочено основание и размер. Това плащане се намира в пряка и непосредствена връзка с горесцитираното НП, отменено по съдебен ред, поради което същото се явява вреда, по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ, която следва да се репарира по настоящия исков ред. Приложените договори за правна защита и съдействие от 13.11.2017г. и от 22.11.2016г. които служат като разписка за платената сума с конкретно посочено основание, доказват плащане на адвокатското възнаграждение. Това плащане, след като е предизвикало имуществено разместване в отрицателна посока за ищеца, представлява имуществена вреда за него.

Съгласно ТР №1 от 15.03.2017 г. на ВАС заплатеното възнаграждение по договор за правна защита и съдействие по издаденото срещу ищеца наказателно постановление е вреда, която е в пряка причинна връзка от неговото издаване. Това,

че заплатеното възнаграждение почива на договорно основание /чл.40, ал.2 от ЗА/ не променя извода за наличие на пряка причинна връзка. Ангажирането на адвокат за правна защита пред административнонаказващия орган и при обжалване пред съда на наказателно постановление е израз на нормалната грижа на санкционираното лице за собствените му права и законни интереси, които то счита за накърнени, а възнаграждението за този адвокат е императивно дължимо на основание чл.36 от Закона за адвокатурата, като същото следва да се уговори именно с договор. След като ищецът има право на адвокатска защита и същевременно дължи възнаграждение за нея, което следва да се уговори в договор, както и след като е платил дължимото, то той е разходвал средствата именно за да се защити по надлежния ред срещу незаконосъобразното наказателно постановление. Ето защо, няма как връзката между заплатения хонорар на адвоката за защита и отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление да не е причинноследствена. Въпреки незадължителността на осъществяваната защита по ЗАНН, платените средства за нея подлежат на възстановяване, защото правото на защита, включващо и адвокатска такава, е основно право, конституционно гарантирано - чл.56 от Конституцията на РБ, което не може да се ограничава по никакъв начин, включително и под заплахата за невъзстановяване на заплатения адвокатски хонорар, въпреки успешен изход на делото за оспорвания, ползвал същата.

В заключение, доказани са всички елементи на фактическия състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди. Искът е основателен, но завишен по размер. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение в общ размер от 1600 лева е основателно. Фактичката и правна сложност на правния спор по н.а.х.д. № 20548/2017г. на СРС, НО, 134 – ти не е висока. Проведени са две съдебни заседания. По отношение на защитата пред КАТ – СДВР извършените действия са единствено изготвяне и подаване на възражение срещу АУАН. Адвокатско възнаграждение в размер от 800 лева за защита в административнонаказателно производство за нарушение по чл.25, ал. 1 и чл. 123, ал.1, т. 1 от ЗДвП е прекомерно. Прекомерно е и възнаграждението за защитата по н.а.х.д. №20548/2017г. Изготвената и подадена жалба срещу наказателното постановление съдържа и възраженията срещу АУАН. Процесуалните действия, които са извършени по н.а.х.д. №20548/2017г. в две съдебни заседания не са с висока сложност в сравнение с казуси от същия вид. Настоящата инстанция счита, че възнаграждение в размер на минималното от по 300 лева поотделно за административната и за съдебната защита по чл. 18, ал. 2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е справедливо по смисъла на чл. 52 от ЗЗД и достатъчно да репарира претърпените имуществени вреди от ищеца.

Въз основа на изложеното съдът приема, че предявеният иск е основателен за сумата общо от 600 лв., представляваща обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди, изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение за защита срещу Наказателно постановление № 16 – 4332 – 022792 от 09.12.2016г. на зам.началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР, отменено с влязло в сила на 04.09.2018г. съдебно решение № 462529 от 01.08.2018г. по н.а.х.д. №20548/2017г. на СРС, НО, 134 – ти състав. Върху главницата от 600 лева се дължи лихва, считано от датата на отмяна на акта с влязло в сила съдебно решение на 04.09.2018г. до

окончателното плащане.

Относно разноските:

Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. С оглед изхода на делото на ищеца, на основание чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ следва да бъдат присъдени разходи в размер на 10 лв. държавна такса и адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 02.10.2019г. Платеното по този договор възнаграждение е в размер на 800 лева. Основателно е възражението за прекомерност, предвид извършените процесуални действия по делото и решаването му в едно съдебно заседание. Следва възнаграждението да се определи в минимален размер от 300 лева по чл. 8, ал. 1, т.2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица]I № 5 на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ да заплати на Н. А. А., ЕГН [ЕГН] сума в размер на 600 (шестотин) лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени разноски за адвокатско възнаграждение, във връзка със защита по административен ред и съдебно обжалване на Наказателно постановление № 16 – 4332 – 022792 от 09.12.2016г. на зам. началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР, отменено със съдебно решение № 462529 от 01.08.2018г. по н.а.х.д. № 20548/2017г. на СРС, НО, 134 – ти състав, ведно със законната лихва от 04.09.2018г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица]I № 5 на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ да заплати на Н. А. А., ЕГН [ЕГН] сумата от 310 (триста и десет) лева, разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от получаване на съобщението от страните.

СЪДИЯ: